

Erzsébet park legendája egy látogató szemével

Biztosan sokatokban megfogalmazódott már az a kérdés, hogy miért is mondják az idősebbek: "Amíg a sziklához fel tudok kapaszkodni, addig még fiatalnak érzem magam".

Vagy egy másik megállapítás: "Olyan jót beszélgettem a barátaimmal a hársfák alatt a parkban! Szinte megfiatalodtam. Minden stressz továbbúnt a lelkemből."

Azt hiszem, ideje megadni rá a válaszokat..

Már kisgyermekként megragadta tekintetemet a parkban álló szobor, mely kecses, nádszálderekű, fején vastag hajfonatából koronát képező, elegáns, fiatal, elbűvölő női alak volt. Tekintete a messzeséget kutatta. Várt valakit, valakiket. Mögötte keskeny, kanyargós ösvény vezetett fel a sziklához, melynek jobb oldalán egy öreg kocsányos tölgy áll. Talán ez Benedek Elek, a nagy mesemondó „Háromágú tölgyfája”, benne valószínűleg a vízre vágyó fiatal teremtésekkel.

Szent Iván napján, a szerelmi mágia és a bűbáj éjjelén, amikor a város lakosai együtt ünnepelek az Urban Verbunk-kal a közös tűz körül, varázslatos dolgok történhetnek, a kívánságok valóra válhatnak.

Egy parányi Fényecske, mások talán hullócsillagnak, vagy szentjánosbogárnak néznék, minden évben útra kel a dallamok szárnyán, hogy a parkba eljutva, megkérdezze a park egyik legöregebb fáját, a vén tölgyfát és a park szobor úrnőjét, hogy ők mit kívánnak.

-Aki meglátogat engem, ugyanolyan örökifjú maradjon, mint az ágaimban élő tündérek!-mondja a háromágú tölgyfa.

-Így lesz!- bólint rá Fényecske.

A szobor nagyot, jólesőt nyújtózik, aztán az emlékeitől ellágyulva rebegi:

-Aki leül a hársfák alatti padokra beszélgetni, annak az élete ugyanolyan boldog és örömteli legyen, mint az enyém volt Gödöllőn!

-Legyen kívánságod szerint Úrnőm!- hajol meg kecsesen Fényecske.

Másnap aztán hallani:

-Mami! Gyere, fussunk a szikla melletti fához makkot keresni!

-Ha te hívsz, még a fájós öreg lábaim is újra megifjodnak!

-Ugye, amíg én gyűjtögetek, te elmeséled újra a háromágú tölgyfa meséjét!

-Ha idecsücsülsz mellém egy picit a padra, biztosan.

A park látogatói pedig nem is sejtik, hogy a tölgyfához felkapaszkodva miért érzik magukat újra fiatalnak. Talán a három tündér...

Mint ahogy azt sem tudják, csak érzik, hogy milyen pihentető leülni a hársfasor alatti padokon, egymásra figyelve, egymást meghallgatva beszélgetni, úgy ahogy egykor Erzsébet tette ezt a betegekkel. Jó a gyerekek kacagását, játékát figyelni. Pont, mint valamikor Erzsébet tette ugyanezt a kastély udvarán.

Reméljük, idén nyáron is újra születik és eljut Fényecske a parkba a kívánságokért. Ha sokan leszünk a tűz körül, együtt örülünk, táncolunk, énekelünk, Fényecske születése garantált.